

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 120 јуни 2009

Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VGT) v. Switzerland (no. 2) - 32772/02 пресуда 30.6.2009 [GC]

Член 10

Член 10-1

Слобода на изразување

Континуирана забрана за емитување на реклама на телевизија и покрај наодите на Европскиот суд за попречување на слободата на изразување:
повреда

Факти: Апликантот е здружение за заштита на животните. Во пресуда од 28 јуни 2001 по претходна апликација (бр. 24699/94), Европскиот суд за човекови права утврди повреда на Член 10 поради одбивањето на швајцарските власти да дозволат да се емитува телевизиска реклама што изразува спротивставување кон методите на индустриско одгледување стока во кафези. Потпирајќи се на пресудата на Судот, здружението – апликант се обрати до Швајцарскиот федерален суд за наредба со која тој ја ревидира својата пресуда што го забрануваше емитувањето на рекламата. Во 2002 Федералниот суд ја одби апликацијата врз основа на тоа што апликантот нема дадено доволно објаснение за природата на „амандманот кон пресудата и на правниот коректив што се бара“ и нема доволно покажано дека се’ уште има интерес за емитување на рекламата во нејзината оригинална верзија од пред осум години. Здружението – апликант потоа ја поднесе сегашната апликација пред Судот, за тој да ја оспори таа одлука. Комитетот на министри на Советот на Европа, којшто е одговорен за надзор врз извршувањето на пресудите на Судот, не беше информиран за овие настани. Во 2003, несвесен за одлуката на Федералниот суд, тој го заврши испитувањето на првичната апликација на здружението – апликант, откако забележа дека Здружението – апликант има право да бара ревизија на првичната пресуда на Федералниот суд со којашто се забранува рекламата.

Во меѓувреме, Здружението - апликант повторно упати барање во швајцарските власти за дозвола да се емитира рекламата со дополнителен коментар. Ова свежо барање беше одбиено. Жалбата против ова решение беше отфрлена од страна на Федералната служба за комуникации во 2003.

Во пресуда на Советот од 4 октомври 2007, Европскиот суд сметаше, со пет наспрема два гласа, дека дошло до повреда на Член 10 (види Информативна белешка бр. 101).

Право: (а) допуштеност: (i) Искрпување на домашните мерки – домашните мерки се искрпени, зашто во својата пресуда од 2002 со која се отфрла барањето на здружението - апликант да се повтори постапката, Федералниот суд пресуди, иако накусо, мериторно.

Заклучок: прелиминарниот приговор се одбива (петнаесет наспрема два гласа).

(ii) Надлежност *ratione materiae* – Супервизорната улога на Комитетот на министри во сферата на извршување на пресудите на Судот не значи дека мерките преземени од тужената држава да ја коригира повредата утврдена од Судот не може да отворат ново прашање за кое во пресудата не било решено. Кога го одбил барањето за обнова на постапката, Федералниот суд се потпираше на нова основа, имено наводното губење на интересот за емитирање на рекламата откако изминал значаен временски период. Во споредба, почетното одбивање да се дозволи да се емитира рекламата почивало врз забраната за политичко рекламирање. Дополнително, Комитетот на министри не бил информиран за пресудата на Федералниот суд кога решавал да ја заврши својата супервизија врз извршувањето на пресудата на Судот од 2001. Оттука, одбивањето да се повтори постапката претставува нов факт што може да доведе до нова повреда на Член 10. Инаку, доколку Судот не може да го испита, ќе се одбегне секако детално преиспитување согласно Конвенцијата.

Заклучок: прелиминарниот приговор е отфрлен (единаесет наспрема шест гласа).

(b) *Мериторност:* Обновувањето на постапката на домашно ниво не е цел сама по себе, туку клучен начин што може да се користи за целосно и соодветно извршување на пресудите на Судот. Сепак, процедурата на повторно отворање треба, исто така, на властите на тужената држава да им даде можност да се придржуваат кон заклучоците и кон духот на пресудите на Судот што се извршуваат, истовремено почитувајќи ги процедуралните заштитни механизми од Конвенцијата. Имајќи ја предвид важноста на извршувањето на неговите пресуди во системот на Конвенцијата и водејќи сметка за праведната рамнотежа што треба да се постигне меѓу генералните интереси на заедницата и интересите на поединец, Судот мораше да утврди дали тужената држава имала позитивна обврска да ги преземе неопходните мерки за да дозволи односната телевизиска реклама да се емитира, откако Судот нашол повреда на Член 10. Односната реклама е поврзана со здравјето на потрошувачите и со заштитата на животните и животната средина и е од јавен интерес. Јавниот интерес за распространување на публикација не мора нужно да се намалува со протокот на време. Судот се согласува со Советот дека пристапот на Федералниот суд бил премногу формалистички и дека самото Здружение - апликант било компетентно во таа фаза да просуди дали се' уште било целисходно да се емитира рекламата. Понатаму, Федералниот суд не понудил сопствено објаснување за тоа како јавната дебата за индустриското одгледување стока во кафези се сменила или станала помалку

актуелна од 1994, кога првично се планирало да се емитува рекламата. Ниту покажал дека по пресудата на Судот од 2001 околностите се смениле во таков степен за да фрлат сомнеж врз валидноста на основата врз која Судот утврдил повреда на Член 10. Судот, исто така, го отфрлил аргументот дека Здружението - апликант имало алтернативни опции за емитување на односната реклама, на пример, преку приватни и регионални канали, бидејќи тоа би барало трети лица, или самото здружение, да ја преземе одговорноста којашто паѓа исклучиво врз националните власти: одговорноста да преземат соодветни мерки согласно пресуда на Судот. Принципот што наметнува врз државите - потписнички должност да го организираат својот судски систем така што нивните судови можат да ги задоволат барањата на Конвенцијата исто така се применува и на извршувањето на пресудите на Судот. Соодветно, не беше од материјална важност да се тврди, како што тоа го направи Владата, дека Федералниот суд не можел во никој случај да нареди да се емитува рекламата и Здружението - апликант требало да поведе граѓанска постапка. Како резиме, швајцарските власти не ги исполниле своите позитивни обврски, согласно Член 10 од Конвенцијата.

Заклучок: повреда (единаесет наспрема шест гласа).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.